

VT Morogan
Frumosul asasin

Copyright © 2014 VT MOROGAN
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2014 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: editura@crime-scene.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOROGAN, VT

Frumosul asasin/ VT Morogan. – București:

Crime Scene Press, 2014

ISBN 978-606-93677-5-9

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Coperta: foto Shutterstock

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: MIHAELA DAMIAN

Bun de tipar: noiembrie 2014

Tipărit în România, FED PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

VT Morogan

Frumosul asasin

CRIME SCENE PRESS

Acest volum este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau fapte reale este întâmplătoare și neintenționată.

1.

A închis ușa fără zgomot și a străbătut cu pași grăbiți coridorul. Ajungând la scară, a început să coboare treptele două câte două. Dormise puțin și prost. Când se culcase, oprise ventilația al cărei bâzâit enervant o împiedica să adoarmă. O idee nefericită. Se trezise de câteva ori scaldată în sudoare, cu senzația acută că se sufocă. Băuse prea mult noaptea trecută. Fumase prea mult. Avea un gust neplăcut în gură și își simtea capul greu.

„O porcărie!” a exclamat cu glas tare și a intrat în holul hotelului. Încăperea vastă zăcea pustie, cufundată într-o liniște deplină. Nici măcar la recepție nu se afla cineva. Recepționarul dormea, probabil, acuiț pe vreuna dintre canapelele confortabile din hol. A privit cu ochi încețoșați ceasul de pe perete. Cinci și douăzeci și cinci de minute. Toată lumea dormea, în afară de ea.

A oftat și a ieșit în grădina interioară, nu foarte mare, mărginită pe trei părți de zidurile albe ale clădirii. A respirat cu aviditate aerul răcoros. Mezele din bambus, răspândite pe sub palmieri, erau pline cu pahare murdare și scrumiere, debordând de mucuri de țigară. Personalul de serviciu nu se trezise încă. În schimb, zecile de păsărele zgomotoase, care veneau seara să se culce pe ramurile încovoiate de greutatea ciorchinilor de flori ale boschetelor de bougainvillea, dispăruseră.

A trecut pe lângă bar și a intrat în parcul hotelului. *Regency* nu era un hotel de lux, însă grădina care-l înconjura era magnifică. Diverse specii de palmieri, conifere de climă caldă, arbuști încărcăți cu flori viu colorate, răspândind în jur arome exotice, senzuale, ierburi îmbălsămate și nenumărate pisici. Una dintre ele, de culoare roșcată, veni și se frecă de

piciorul ei, privind-o fix cu ochii mari, de culoarea chihlimbarului, apoi scoase un mieunat moale și dispăru printre ierburile înalte. Alexa a zâmbit amuzată. Se simțea deja mai bine. Îi plăceau pisicile. O înțelegeau, iar ea le înțelegea pe ele. Le unea un fel de camaraderie misterioasă. Remarcase că întotdeauna, când nu se simțea bine sau era tristă, apărea o pisică dornică s-o consoleze. Continuând să zâmbească, a grăbit pasul. Dorea să ajungă cât mai repede la mare.

Restaurantul din capătul dinspre plajă al parcului i-a apărut pe neașteptate în față. Și-a scos sandalele și a pășit pe nisipul rece. Șezlongurile și saltelele, împrăștiate alandala sub umbrelele ponosite, din frunze uscate de palmier, rămăseseră așa cum le lăsaseră turiștii care obișnuiau să-și petreacă o parte a nopții pe plajă, sub cerul înstelat. Hârtii, pahare de plastic și mucuri de țigară amplificau dezordinea. Batrin, paznicul de noapte, nu se zărea nicăieri. Alexa a surâs. Tunisianul tânăr, care cu două zile în urmă o informase cu un ton decis că vroia să se însoare cu ea, dormea dus în brațele vreunei cuceriri de ultimă oră. Brațele nu aparțineau în nici un caz unei rusoaice. Batrin dorea cu ardoare să emigreze, dar nu în Rusia. Cel mai probabil, era împreună cu o nemțoaică puțin mai coaptă.

A ridicat privirea și a zărit apa nemișcată a mării, care forma o oglindă uriașă, de culoare azuriu-argintie, sub soarele lipsit încă de vigoare. Liniștea era desăvârșită. Nici o adiere de vânt, nici un strigăt de pescăruș. Și-a scos rochia și a lăsat-o pe un șezlong. S-a dus la mal și s-a așezat pe nisipul ud. A rămas un timp cu privirea ațintită asupra apei transparente, în care se scăldau doar razele soarelui. Roiuri de pești minusculi înotau lin, în toate direcțiile, rupând nepăsători firele aurii ale năvodului luminos aruncat de astrul de pe cer pentru a face prizonieră marea cea fără de stăpân.

S-a ridicat și a intrat în apă. Înainta încet, fără zgomot, lăsându-se pradă treptat îmbrățișării răcoroase. Când apa i-a ajuns până la bărbie, a rămas nemișcată. Simțea cum trupul îi devenea ușor, fluid, se dizolva, dispărea, unindu-se cu elementul acela primordial. A tresărit. O mușcase ceva de gleznă. Un pește. Vraja se rupsesse. A scuturat piciorul și a început să înoațe cu mișcări viguroase spre larg. Nu după mult timp, s-a întors la țărâm.

Oboseala îi trecuse. Se simțea bine, alertă. Promițându-și în gând să nu mai bea niciodată mai mult de două pahare, decise să se plimbe pe mal. Porni spre dreapta, spre baraca în jurul căreia se odihneau bărci cu motor, ski-jet-uri, parașute, în fine, toate cele necesare unei vacanțe de tip sportiv. Încă din ziua precedentă se gândise să închirieze o parașută. Dorea să vadă cât o costă. Plaja era, în continuare, pustie. S-a apropiat de construcția din scânduri, acoperită cu frunze de palmier, purtând numele pompos de „bază pentru sporturi nautice” și s-a oprit în fața panoului pe care erau afișate prețurile diverselor activități. Pustiu și acolo. Nici măcar bătrânul tunisian, tartorul șef al bazei, nu-și făcuse apariția. Și-a amintit că nu de mult începuse Ramadanul și că, în timpul sărbătorii, localnicii se culcau foarte târziu. Strămbă ușor din buze. Prețurile i se păreau cam pipărate. „Nemții și rușii distrug totul!” a exclamat în gând și a întors privirea spre locul unde, sub o prelată, se aflau parașutele. Vroia să vadă dacă cea cu triunghiuri albastru-indigo și violet era acolo. Aceea îi plăcea cel mai mult.

S-a apropiat de grămada de parașute și a ridicat un colț al prelatei. A scos un țipăt înăbușit și i-a dat drumul. Ochii ei mari, verzi, priveau hipnotizați în gol. „Nu se poate!” a exclamat Alexa Vancea și a hotărât să ridice din nou prelată. A apucat foaia grea, de pânză cauciucată, cu ambele mâini și, tremurând din tot corpul, a tras-o cu o mișcare bruscă în sus. Corpul pe jumătate gol al femeii, mutilat de răni urâte, năclăit de sânge încheșat, zăcea chircit între două parașute. Una, cu romburi divers colorate, cealaltă, sinilie ca un cer de vară. Chipul îi era ascuns sub șuvițele îmbibate cu sânge ale părului odinioară blond. Cu un gest reflex, a lăsat prelată să cadă.

Alexa a închis ochii, a strâns pleoapele cu putere și s-a întors cu spatele. Își simțea trupul rigid, rece ca un sloi de gheață. Dorea să plece imediat de acolo. Să fugă. Să nu vadă. Să nu știe. Picioarele rămăneau însă înțepenite în nisip, nerăspunzând comenzilor creierului. Pur și simplu, nu reușea să le miște. O cuprinse o spaimă profundă. „Oare am paralizat?” s-a întrebat în mod absurd în gând. Nu, pentru că atunci s-ar fi prăbușit. Deschise gura, încercând să strige după ajutor. Nu reușea să scoată nici un sunet. Brusc, își reaminti exercițiile de respirație. 1, 2, 3, 4, inspiră. 1,

2, 3, 4, expiră. Inspiră. Expiră.

A durat un timp. Mult. Puțin. Habar nu avea. A făcut un pas, apoi încă unul. A început să alerge. S-a trezit în holul hotelului, în fața ghișeului de la recepție. Nu știa cum ajunsese acolo. Receptionerul, tânăr și foarte brunet, o privea intrigat.

– Cu ce vă pot ajuta? a auzit ca prin vis Alexa vocea bărbatului.

2.

Polițiștii își făcuseră apariția cu puțin înaintea orei șapte. Alexa Vancea îi condusese imediat la baza pentru sporturi nautice, răspunzând pe drum numeroaselor întrebări lipsite de sens, după părerea ei. Cum se numea? Câți ani avea? Unde locuia? Când sosise la Hammamet? Era singură? De ce se afla pe plajă la ora aceea? Și tot așa. Nici o vorbă, însă, despre cele văzute. Pe țărm, nu departe de baraca din scânduri, cei trei băieți care lucrau la bază se agitau frenetic, încercând să împingă în apă o barcă mare, cu motor. Zărind polițiștii, se opriră brusc din lucru, privindu-i nedumeriți. Alexa îl trase de mânecă pe polițistul din dreapta ei, îi arătă cu un gest nervos grămada acoperită cu o prelată din fața barăcii, apoi se opri și se întoarse cu spatele. Cu toate că își revenise oarecum din șocul descoperirii macabre, făcute în zorii zilei, nu avea nici cea mai mică dorință să revadă scena. Nu după multă vreme, vacarmul din spatele ei îi dădea de știre că lucrurile intraseră în normal. Polițiștii văzuseră cadavrul și se vor ocupa de el. Rolul ei se terminase. Alexa Vancea s-a îndepărtat în grabă printre șezlongurile răspândite pe plaja în continuare pustie.

Acum, era ora trei după-amiaza și bâzâitul neîntrerupt al instalației de aer condiționat îi accentua durerea de cap. Exasperată, s-a ridicat din pat și a închis-o. A dat la o parte perdelele groase de catifea, a deschis ușa balconului și a ieșit. Valul de aer fierbinte a luat-o prin surprindere. S-a retras grăbită în cameră și a închis ușa. A scos o sticlă cu apă din minibar, a deschis sertarul mesei de toaletă, a luat borcanul, lingurița, un pahar de plastic și a început să-și pregătească un nescafe. A pus două lingurițe pline vârf cu cafea solubilă în pahar, a adăugat câteva picături de

apă și a amestecat îndelung. Apoi, a umplut paharul cu apă. A privit cu satisfacție caimacul gros. A deschis din nou sertarul și a căutat tubul de *Magnecyl*. A scos două pastile. Le-a pus pe limbă și a băut din cafeaua foarte rece. Era bună. Amară, răcoritoare. Dacă reușea să transpire, durerea sâcâitoare de cap îi va trece cu siguranță. A ieșit pe balcon, în zăpușeala infernală. S-a așezat pe scaunul alb, din plastic. Și-a pus picioarele pe balustrada de fier a balconului, vopsită în albastru. A continuat să soarbă din cafea. După un timp, și-a simțit corpul invadat de o transpirație abundentă, binefăcătoare. Era liniște. Un uliu se rotea pe cerul decolorat de căldură, undeva, în depărtare. Doi porumbei sălbatici, de culoarea cafelei cu lapte, o priveau curioși, cu ochi negri, ca niște mărgele, din palmierul de alături. Durerea începea să cedeze. Mintea i se limpezea. Se simțea bine.

Era ultima zi a lunii iulie. Sosise la Hammamet cu trei zile în urmă. Hotărâse brusc să plece undeva, la căldură. Vara răcoroasă din Stockholm o deprima. Singurul loc convenabil fusese acela, de la *Regency*. Anders se opusese cu înverșunare. Cum să se ducă în Tunisia? În mod special la Hammamet! Oare uitase întâmplările de anul trecut? Explozia? Fuga în timpul nopții? Desigur că nu uitase nimic din întâmplările tragice ale anului care tocmai trecuse, an în care, fără știrea ei, nimerise în „cercul roșu” al lui Buddha Siddhartha. Cum ar fi putut să uite? Viața i se schimbase radical de atunci. În loc să predea la Universitatea din Lome, capitala țării africane cu numele de Togo, locuia acum în orașul acela nordic și rece, unde era sau, mai bine spus, se prefăcea că ar fi jurnalistă. Făcea acest lucru la cererea lui Nathan Scott. Ea, o ființă liberă ca pasărea cerului, asculta ordinele unei persoane aproape necunoscute. Și asta din cauza lui Patrick! Patrick McGeen a cărui operațiune de „salvare a lumii” fusese un fiasco, operațiune în care își pierduseră viața John, Brian, Jaques și Jacky. Mai ales, Jacky! Tânăra și inocenta ei prietenă, Jacky.

Descoperirea sinistrală din dimineața aceea o tulburase. Din clipa în care pășise în „cercul roșu” al lui Siddhartha o înconjuraseră cadavrele. Începuse să se teamă, să se ascundă de urmăritori necunoscuți, să se prefacă. Ea, care nu cunoscuse frica. La drept vorbind, nu o cunoștea nici acum, dar se săturase de primit ordine de la persoane străine și, mai

ales, se săturase de cadavre. Neamțul acela blond, din avionul Lufthansa, devenise, probabil, și el unul dintre acestea. Din vina ei! Îl remarcase fără voie în avion, iar apoi o intrigase faptul că-l revăzuse la scurt timp în Stockholm și, mai ales, pe insula în care se afla cabana lui Anders, loc unde se refugiaseră după șirul acela de morți. Îi povestise amuzată lui Patrick despre splendidul exemplar arian, care se îndrăgostise de ea și o urmărea peste tot, însă acesta se impacientase și îl anunțase imediat pe Nathan. Aflaseră, astfel, că neamțul era unul dintre asasinii antrenați la baza americană de la Bou-Azzer, din Maroc, personaj întrutotul devotat sinistrului profesor Reinhart Hesse. Nathan le ordonase să plece imediat în nordul Suediei, să se ascundă într-o cabană care aparținea organizației, undeva, într-o pădure din apropierea orașului Kalix. Locuiseră în cocioaba aceea din pădure aproape o jumătate de an. Izolați, fără apă curentă, fără electricitate, fără nici un fel de confort, doar ea și Anders Edfeldt, deoarece Patrick fusese mai tot timpul plecat. Unde, nu se știe. În cele din urmă, primiseră ordin să se întoarcă la Stockholm, oraș în care locuiau și în clipa de față. Alexa, corespondent al ziarului *L'Observateur*, iar Anders, medic la un cabinet de psihiatrie. Desigur că blondul și chipeșul german fusese transformat în cadavru. Altfel, n-ar fi primit ordinul să revină în Stockholm.

Alexa se ridică de pe scaun și intră în cameră. Transpirase abundent. Îi era sete. Își pregăti, la fel de minuțios, al doilea nescafe. Se simțea oboșită. Cu toate că nu i se întâmpla des, noaptea trecută exagerase. Dansase mult, fumase mult, băuse mult. Trei pahare de *Blue Lady*. Un cocktail perfect. Tare, dar în același timp răcoritor, splendid colorat.

Se refugie din nou pe balcon și începu să soarbă din cafeaua rece. Da, noaptea trecută simțise nevoia să se elibereze, să redevină ea însăși. Ultimul an fusese chinuitor. Jurnalistul Jaques Brunell, nefiindu-i chiar prieten, îi fusese totuși simpatic. Îl cunoștea de mult și o amuza felul lui atât de francez de a trata lucrurile. Pe Jacky Van der Veld o iubise. Ambii erau morți acum. Povestea de dragostea dintre Jacky și Djamel sau, în fine, Nabil, arabul-ucigaș, o tulburase profund. Cei doi muriseră împreună. Fără îndoială, fericiți. Poate că nici nu știuseră că mor. Nathan îi informase că automobilul în care se aflau explodase pe șoseaua

București-Pitești. O moarte fulgerătoare. Oricum, nu putea să-și ierte faptul că o atrăsese pe Jacky în aventura aceea fatală.

Noaptea trecută fusese aproape fericită, iar acum o chinuiau din nou amintirile. Din cauza femeii de sub prelată. Nu avea nici cea mai mică idee despre cine era femeia sau cum murise. După ce îi condusesese pe polițiști la locul infracțiunii, se întorsese în cameră, se încuiase acolo și nu mai ieșise. În chip curios, polițiștii nu găsiseră de cuviință s-o contacteze. Se lămuriseră probabil că nu avea nici un amestec în moartea necunoscutei. Avusese doar neșansa s-o găsească. Nu era deloc curioasă să afle nici cine era femeia, nici cum murise. Voia să uite totul, cât mai curând posibil. Venise acolo pentru a se regăsi pe sine, pentru a-și recăpăta echilibrul, armonia interioară.

Se ridică hotărâtă de pe scaun și intră în cameră. Se duse la dulapul de haine din holul de la intrare și îl deschise. Privi un timp rochiile atâr-nate cu grijă pe umerase. Alese una lungă, din pânză subțire indiană, de culoarea aramei. O îmbrăcă, apoi se așează pe taburetul din fața mesei de toaletă. Se privi îndelung în oglindă. Se bronzase puțin, iar ochii ei verzi contrastau plăcut cu arămiul rochiei. Privi ceasul de pe masă. Era ora cinci după-amiază.

Nu mâncase nimic. Nu îi era foame, însă trebuia să mănânce ceva. Nu avea chef să se ducă la restaurantul hotelului care, din cauza regimului idiot de „all inclusive”, se transformase într-o cantină luată cu asalt de hordurile înfometate de turiști. Va lua masa undeva, în Medina. Ghi-dul îi informase la sosirea în Hammamet că în Medina, orașul vechi, se aflau câteva restaurante mici, care serveau specialități tunisiene, deosebit de gustoase. Îi va telefona lui Ahmed, simpaticul șofer de taxi, care o condusesese cu o zi înainte la târgul din localitatea Nabeul. Se înțelesese cu el să-i telefoneze de câte ori avea nevoie. Ahmed era religios, dar se dovedise a fi un om deschis și de încredere. Fix la ora convenită, venise s-o ia din târg și nu ceruse un preț mare. Îl descusese pe drumul de întoarcere, aflând multe lucruri interesante despre islam și, mai ales, despre Ramadan. Cu siguranță, Ahmed îi va recomanda cel mai bun restaurant din Medina.

A ales din grămada de mărgelă de pe masa de toaletă un colier din

cristale mici, verzi, de olivină și l-a pus la gât. Îl cumpărase în insula Gran Canaria, cu puțin înainte de uciderea lui Brian Upton, jurnalistul englez plătit de Patrick McGeen, adică de Nathan, pentru a informa cititorii despre atrocitățile petrecute la baza de la Bou-Azzer. Nu reușea în nici un chip să scape de amintirile tulburătoare ale anului premergător așa-numitei „primăveri arabe”, primăvară care se dovedise a fi o iarnă aspră și, probabil, foarte lungă. În locul democrației, revoluțiile din țările arabe aduseseră la putere regimuri religioase, totalitare, după cum fusese de altfel planificat de forțele întunecate din lume. Eforturile organizației din care făcea parte Patrick și care era condusă de Nathan Scott, de a trezi opinia publică, eșuaseră.

Enervată de gândurile negative care nu-i dădeau pace, Alexa se ridică brusc în picioare, deschise sertarul mesei, cotrobăi un timp în el și scoase, în cele din urmă, câteva brățări din piele împletită. Alese două dintre ele și le înnodă pe brațul stâng. Pe cel drept, purta întotdeauna brățările togoleze, din piele de șarpe. Se privi încă o dată în oglindă, luă traista marocană, cu dungi frumos colorate, de pe fotoliu și se îndreptă spre ușă. După ce va lua masa, va rămâne în Medina până noaptea târziu. Dorea să fie cât mai departe de locul în care murise femeia aceea necunoscută. Va privi viața nocturnă a localnicilor, se va pierde printre ei, va încerca să uite.